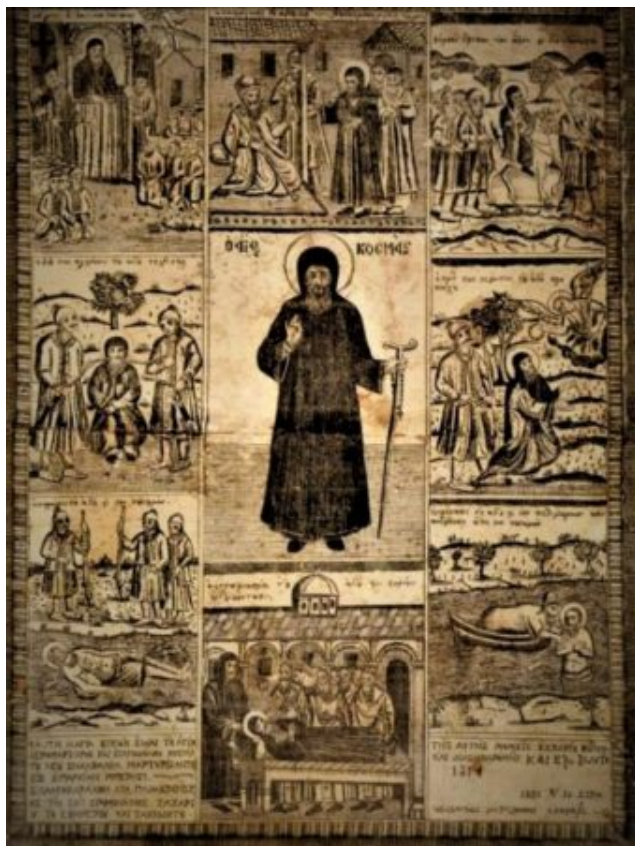

Άγιος Κοσμάς: Πώς επαρακινήθηκα και εβγήκα να περιπατώ από τόπον εις τόπον και να διδάσκω τους αδελφούς μου...

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Διδαχή α'

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και Θεός, αδελφοί μου, ο γλυκύτατος αυθέντης και Δεσπότης, ο ποιητής των Αγγέλων και πάσης νοητής και αισθητής κτίσεως, παρακινούμενος ο Κύριος από την πολλήν του αγαθότητα οπού έχει εις το γένος μας, σιμά εις άπειρα χαρίσματα οπού μας εχάρισε και μας χαρίζει καθ' εκάστην ημέραν και ώραν και στιγμήν, εκαταδέχθη και έγινε και τέλειος άνθρωπος εκ Πνεύματος Αγίου και από τα καθαρώτατα αίματα της Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, διά να μας κάμη να έβγωμεν από τας χείρας του διαβόλου, και να μας κάμη υιούς και κληρονόμους της βασιλείας κρ του, να χαίρωμεν πάντοτε εις τον παράδεισον μαζί με τους Αγγέλους και να μη καιώμεθα εις την κόλασιν με τους ασεβείς και τους διαβόλους.

Καθώς ένας άρχοντας έχει αμπέλια και χωράφια και βάνει εργάτας, ούτω και ο Κύριος ωσάν ένα αμπέλι έχει όλον τον κόσμον· και επήρε δώδεκα Αποστόλους, και τους έδωκεν την χάριν του και την ευλογία του, και τους έστειλεν εις όλον τον κόσμον να διδάξουν τους ανθρώπους πώς να ζήσουν και εδώ καλά, ειρηνικά, ηγαπημένα, και μετά ταύτα να πηγαίνουν εις τον παράδεισον, να χαίρωνται πάντοτε· να μετανοούν, να πιστεύουν και να βαπτίζωνται εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, και να έχουν την αγάπην εις τον Θεόν και εις τον αδελφόν των. Και εις όποιαν χώραν πηγαίνουν οι Απόστολοι και τους δέχονται οι άνθρωποι, τους παρήγγειλεν ο Κύριος να ευλογούν την χώραν εκείνην· εις όποιαν χώραν πάλιν πηγαίνουν οι Απόστολοι και δεν τους δέχονται, τους παρήγγειλεν ο Κύριος να τινάζουν και τα τσαρούχια των και να φεύγουν.

Έτσι οι Άγιοι Απόστολοι λαμβάνοντας την χάριν του Αγίου Πνεύματος, ως φρόνιμοι και πιστοί δούλοι του Χριστού μας, έτρεξαν ωσάν αστραπή εις όλον τον κόσμον. Με εκείνην την χάριν ιάτρευον τυφλούς και κωφούς και λεπρούς και δαιμονισμένους, και το μεγαλύτερον με το όνομα του Χριστού μας επρόσταζον τους νεκρούς και ανεσταίνοντο. Και εις όποιαν χώραν επήγαινον οι άγιοι Απόστολοι και τους εδέχοντο οι άνθρωποι, τους έκαμνον χριστιανούς, χειροτόνουν αρχιερείς και ιερείς, συνέστηναν Εκκλησίας, και ευλογούσαν την χώραν εκείνην, και εγένετο ένας επίγειος παράδεισος, χαρά και ευφροσύνη, κατοικία των Αγγέλων, κατοικία του Χριστού μας. Εις όποιαν χώραν πάλιν επήγαινον και δεν τους εδέχοντο οι άνθρωποι, τους παρήγγειλε να τινάζουν τα υποδήματά των, και έμενεν εις εκείνην την χώραν κατάρα και όχι ευλογία, κατοικία του διαβόλου και όχι του Χριστού μας.

Πρέπον και εύλογον είνε ένας διδάσκαλος, όταν θέλη να διδάξη, να εξετάζη πρώτον τι ακροατάς έχει, ομοίως και οι ακροαταί να εξετάζουν τι διδάσκαλος είνε. Και εγώ αδελφοί μου, που ηξιώθην και εστάθηκα εις αυτόν τον άγιον τόπον τον αποστολικόν διά την ευσπλαγχνίαν του Χριστού μας, εξέτασα πρώτον διά λόγου σας και έμαθα πως με την χάριν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και Θεού δεν είσθε Έλληνες [ειδωολάτρεις], δεν είσθε ασεβείς, αιρετικοί, άθεοι, αλλ' είσθε ευσεβείς ορθόδοξοι χριστιανοί, πιστεύετε και είσθε βαπτισμένοι εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, και είσθε τέκνα και θυγατέρες του Χριστού μας.

Και όχι μόνον δεν είμαι άξιος να σας διδάξω, αλλά μήτε τα ποδάρια σας να φιλήσω. Διότι ο καθένας από λόγου σας είνε τιμιώτερος απ' όλον τον κόσμον. Πρέπει δε να ηξεύρετε και η ευγένειά σας διά λόγου μου, το ηξεύρω, πως άλλοι σας λέγουν άλλα, όμως ανίσως και θέλετε να μάθετε την πάσαν αλήθειαν εγώ σας την λέγω.

Η πατρίδα μου η ψεύτικη, η γήινος και ματαία, είνε από του αγίου Άρτης και από την επαρχίαν Απόκουρο. Ο πατήρ μου, η μήτηρ μου, το γένος μου, ευσεβείς ορθόδοξοι χριστιανοί. Είμαι λοιπόν και εγώ, αδελφοί μου άνθρωπος αμαρτωλός, χειρότερος από όλους· είμαι όμως δούλος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του εσταυρωμένου και Θεού. Όχι πως είμαι άξιος να είμαι δούλος του Χριστού, αλλ' ο Χριστός μου με καταδέχεται διά την ευσπλαγχνίαν του.

Τον Χριστόν μας λοιπόν, αδελφοί μου, πιστεύω, δοξάζω και προσκυνώ.

Τον Χριστόν μας παρακαλώ να με καθάριση από κάθε αμαρτίαν ψυχικήν και σωματικήν.

Τον Χριστόν μας παρακαλώ να με δυναμώση να νικήσω τους τρεις εχθρούς: Τον κόσμον, την σάρκα και τον διάβολον.

Τον Χριστόν μας παρακαλώ να με αξιώση να χύσω και εγώ το αίμα μου διά την αγάπην του, καθώς το έχυσε και Εκείνος διά την αγάπην μου.

Ανίσως, αδελφοί μου, και ήτο δυνατόν να ανεβώ εις τον ουρανόν, να φωνάξω μίαν φωνήν μεγάλην, να κηρύξω εις όλον τον κόσμον, πως μόνος ο Χριστός μας είνε Υιός και Λόγος του Θεού, και Θεός αληθινός, και ζωή των πάντων, ήθελα να το κάμω τούτο το μικρόν, και περιπατώ από τόπον εις τόπον, και διδάσκω τους αδελφούς μου το κατά δύναμιν, όχι ως διδάσκαλος, αλλ' ως αδελφός· διδάσκαλος μόνον ο Χριστός μας είνε.

Πόθεν παρεκινήθην, αδελφοί μου, θέλω να σας φανερώσω την αιτίαν. Αναχωρών από την πατρίδα μου προ πενήντα ετών, επεριπάτησα τόπους πολλούς, κάστρα, χώρας, και χωριά, και μάλιστα εις Κωνσταντινούπολιν, και περισσότερον εκάθησα εις το Άγιον Όρος, δεκαεπτά χρόνους, και έκλαιον διά τας αμαρτίας μου. Σιμά εις τα άπειρα χαρίσματα όπου μου εχάρισεν ο Κύριος μου, με ηξίωσε και έμαθα ολίγα γράμματα Ελληνικά, έγινα και καλόγηρος.

Μελετώντας το άγιον και ιερόν Ευαγγέλιον εύρον μέσα πολλά και διάφορα νοήματα, τα οποία είνε όλα μαργαριτάρια, διαμάντια, θησαυρός, πλούτος, χαρά, ευφροσύνη, ζωή αιώνιος. Σιμά εις τα άλλα εύρον και τούτον τον λόγον οπού λέγει ο Χριστός μας, πως δεν πρέπει κανέναν χριστιανός, άνδρας η γυναίκα, να φροντίζη διά τον εαυτόν του μόνον πώς να σωθή, αλλά να φροντίζη και διά τους αδελφούς του να μη κολασθούν.

Ακούωντας και εγώ, αδελφοί μου τούτον τον γλυκύτατον λόγον οπού λέγει ο Χριστός μας, να φροντίζωμεν και διά τους αδελφούς μας, μ' έτρωγεν εκείνος ο λόγος μέσα εις την καρδίαν τόσους χρόνους, ωσάν το σκουλήκι οπού τρώγει το ξύλον, τι να κάμω και εγώ στοχαζόμενος εις την αμάθειάν μου. Εσυμβουλευθήκα τους πνευματικούς μου πατέρας, αρχιερείς, πατριάρχας, τους εφανέρωσα τον λογισμόν μου, ανίσως και είνε θεάρεστον τέτοιον έργον να το μεταχειρισθώ, και όλοι με παρεκίνησαν να το κάμω, και μου είπον πως τέτοιον έργον καλόν και άγιον είνε.

Μάλιστα παρακινούμενος από τον Παναγιώτατον κύριον Σωφρόνιον, Πατριάρχην - να έχωμεν την ευχή του - και λαμβάνωντας τας αγίας του ευχάς, άφησα την ιδικήν μου προκοπήν, το ιδικόν μου καλόν, και εβγήκα να περιπατώ από τόπον εις τόπον και διδάσκω τους αδελφούς μου.

Κάμνοντας αρχήν να διδάσκω μου ήλθεν ένας λογισμός εδώ οπού περιπατώ· να ζητώ άσπρα [λεφτά] διότι ήμην φιλάργυρος και αγαπούσα τα γρόσια, ναι, μα και τα φλωρία περισσότερον, όχι ωσάν την ευγένιάν σας που τα περιφρονείτε, ή δεν τα καταφρονείτε;

Μελετώντας πάλιν το άγιον και ιερόν Ευαγγέλιον, εύρον και άλλον λόγον οπού λέγει ο Χριστός μας· πως χάρισμά σου έδωσα και εγώ την χάριν μου, χάρισμα να την δώσης και εσύ εις τους αδελφούς σου, χάρισμα να διδάσκης, χάρισμα να συμβουλεύης, χάρισμα να εξομολογής, και ανίσως και ζητήσης να πάρης τίποτε πληρωμήν διά την διδαχήν, η πολλά ή ολίγα, ή ένα άσπρο, εγώ σε θανατώνω και σε βάνω εις την κόλασιν.

Ακούοντας και εγώ, αδελφοί μου, αυτόν τον γλυκύτατον λόγον οπού λέγει ο

Χριστός μας, χάρισμα να δουλεύωμεν και τους αδελφούς μας, εις την αρχήν μου εφάνη βαρύς ο λόγος, ύστερον όμως μου εφάνη γλυκύτερος ώσπερ μέλι και κηρίον, και εδόξασα και δοξάζω χιλιάδες φορές τον Χριστόν μου οπού μ' εφύλαξε από τούτο το πάθος της φιλαργυρίας, και με την χάριν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού του εσταυρωμένου και Θεού δεν έχω μήτε σακκούλα, μήτε σπίτι, μήτε κασέλα, μήτε άλλο ράσο από αυτό οπού φορώ, αλλά ακόμη παρακαλώ τον Κύριόν μου μέχρι τέλους της ζωής μου να με αξιώση να μην αποκτήσω σακκούλα, διότι ωσάν κάμω αρχήν να παίρνω άσπρα, ευθύς έχασα τους αδελφούς μου, και δεν ημπορώ και τα δυό, ή τον Θεόν ή τον διάβολον.

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=341984>

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN